

Proiect de voluntariat “Octopus Romania”



Sursa imagine: <https://www.spruttegruppen.dk/>

1. Inițiator

Mă numesc Luminița-Cristina A., am 28 de ani, iar meseria mea de bază este ofițer inginer. În timpul liber îmi place să mă relaxez prin lucrul de mână, având și o pagină de handmade unde îmi postez creațiile, intitulată [Papillon en Papier](#) (*fluture din hârtie*, fr).

2. The Octo Project

În căutarea inspirației pentru diferite activități, am dat peste [acest articol](#) în care se vorbește despre cum poate o jucărie croșetată cu tentacule să îi ajute pe copiii născuți prematur să își revină mai repede. Se pare că în 2013 a fost realizată în Danemarca o cercetare științifică care a demonstrat beneficiul real al existenței unei astfel de jucării în incubatorul în care erau ținuți micuții născuți înainte de termen. Cercetarea a avut la bază ideea că prematurii ar putea confunda tentaculele jucăriei cu cordonul ombilical, având astfel impresia că se află încă la adăpost, în abdomenul mamei, și determinându-i astfel să treacă mai ușor peste șocul provocat de nașterea înainte de termen. S-a dovedit că, într-adevăr, prezența jucăriei a determinat o serie de aspecte ameliorate, astfel:

- ✓ Copiii au prezentat un ritm cardiac îmbunătățit;
- ✓ Bebelușii au început să respire mai ușor;
- ✓ Nivelul de oxigen din sânge a crescut;
- ✓ Riscul ca micuții să tragă de tuburile la care erau conectați a scăzut.

Proiectul original poartă numele ”The Octo Project” și a fost demarat, așadar, în Danemarca. Site-ul oficial al proiectului este acesta: <https://www.spruttegruppen.dk/>, iar [aici](#) puteți citi descrierea în engleză a inițiativei.

Toate aceste evidențe, faptul că mișcarea a fost preluată de țări ca Suedia, Norvegia, Islanda, Germania, Belgia, Olanda, Luxemburg, Franța, Italia, o parte din SUA și chiar Turcia, Croația și Israel, precum și mărturiile ale părinților extrem de încântați, publicate în diferite articole, m-au determinat să încep o inițiativă în sensul introducerii și în România a acestui proiect.

3. Materiale de bază

Jucăriile pot fi atât croșetate, cât și tricotate, respectându-se însă trei cerințe foarte importante:

1. firul folosit să fie bumbac 100%. În tutorialele gratuite ce promovează proiectul ”Octopus” este specificat faptul că dimensiunea cea mai potrivită a unei jucării se poate atinge utilizând croșeta de 3 mm, menținând o tensiune de lucru mai mare. În România, cel mai accesibil fir potrivit acestui proiect este Catania de la Schachenmayr – se poate spăla la mașină, se lucrează ușor și corespunde numărului de croșetă indicată;
2. umplutura să fie fibră siliconizată utilizată pentru jucării sau perne, pe cât posibil marcată ca fiind ”hipoalergică” și ambalată corespunzător (nu refolosită). Cea mai potrivită din acest punct de vedere ar fi umplutura Superball® (puteți citi [aici](#) despre tipurile de acreditări pe care le deține). Online, umplutura Superball® poate fi achiziționată de [aici](#) la prețul de 18 ron/kg – aceasta rezistă la spălare automată până la temperatura de 95° C;
3. tentaculele să nu depășească în extensie 22 cm, din motive de securitate.

Tutoriale (pattern) pentru varianta croșetată a jucăriei găsiți la următoarele adrese web (click pe textul de sub fiecare poză în parte):



[În română](#)



[În engleză](#)



[În engleză](#)

Un pattern pentru varianta tricotată a jucăriei găsiți mai jos:



[În engleză](#)

4. Sterilizarea jucăriilor

Sunt conștientă că demersul în acest sens ar trebui inițiat de către spitalele ce vor fi de acord cu implementarea inițiativei. Cu toate acestea, îmi permit câteva sugestii:

- Spălarea jucăriilor trebuie să se facă la temperaturi de peste 60° C, manual sau la mașină, la program pentru rufe delicate, utilizându-se doar detergent special pentru bebeluși (pe cât posibil, bio – exemplu de astfel de detergent găsiți [aici](#));
- Uscarea ar trebui să se facă doar în spații bine aerisite și curate, unde nu este permis accesul animalelor de companie;
- După uscare, este nevoie ca jucăriile să fie ambalate în pungi de plastic transparente, eventual cu închidere de tip [zip-lock](#), în vederea manipulării (transport, distribuire etc).

5. Sponsori

Inițiativa are caracter voluntar în toate țările în care a fost implementată. Cu toate acestea, în afară de persoanele care știu să croșeteze sau să tricoteze efectiv, există posibilitatea implicării și prin următoarele mijloace:

- Donații în bani (folosite pentru achiziționarea de fire, umplutură, detergent, croșete etc);
- Donații sub formă de materiale (fire, croșete, detergent etc);
- Donații sub formă de servicii (colectarea jucăriilor și distribuirea lor, advertising, bannere, site, înființare ONG – dacă se va considera necesar, implicarea altor ONG-uri, înființare pagină de facebook și administrarea ei etc).

6. Perioada de desfășurare a proiectului

Sunt convinsă că prin conlucrarea tuturor celor ce se vor implica în acest proiect în mod responsabil vom reuși, pe de o parte, să-i ajutăm în mod efectiv pe micuții prematuri din România în recuperarea lor, iar pe de altă parte, vom alina dorul părinților acestora, luați în aceeași măsură prin surprindere și afectați de un astfel de eveniment traumatic cum este nașterea prematură. Ca și durată, este de preferat ca această acțiune să înceapă cât mai curând și să se întindă pe o perioadă cât mai lungă de timp, pe cât posibil permanent. Primele feedback-uri primite sunt entuziasmante, căci atât mămicile care au trecut printr-o astfel de experiență și-au declarat admirația față de idee, dar și voluntarii pe partea de croșetat sunt deja numeroși.

Mărturii ale mămicilor

- din perioada petrecută de către micuții lor în incubator –
(mămici membre a grupului facebook ”Mama de prematur”)

1. Roxana (România), mămică de Adelina (10.01.2017), născută la 35 de săptămâni

Micuța mea s-a hotărât să vină pe lume având 2300 grame și 47,5 cm. Aveam 35 săptămâni și 2 zile. În timp ce așteptam să mi-o aducă la sân, timpul trecea iar eu încă nu aflasem că fetița mea este la ventilator deoarece făcea eforturi mari ca să respire, deși scorul APGAR a fost 8, apoi 9.

Următoarele 2 zile au fost groaznice. După cezariană, bineînțeles că mobilitatea mea era redusă. Când veneau infirmierele sau asistentele de la ginecologie le rugam să roage pe cineva de la neonatologie să-mi spună ceva despre fata mea. Mi se răspundea mereu că o să vină doamna doctor. Mi-am făcut curaj și m-am ridicat din pat să merg la ea. Acolo la terapie intensivă am întâmpinat obstacole la odul că nu mi se permitea accesul la fetiță deoarece nu avea voie să se agite, iar în primele 3 zile a fost mai mult sedată, tocmai din acest motiv. A durat ceva până am aflat câte ceva despre starea ei. Cumva mă simteam tot eu prost că trebuia să le smulg informațiile cu cleștele. Asistentele nu erau în măsură să îmi spună diagnostice, totul se rezuma la doamna doctor, care uneori întârzia să apară.

Zilele treceau, eu m-am pus pe picioare și începusem să merg din ce în ce mai des la fată. A trecut cam o săptămână până s-a stabilizat și a început să poată respira singurică și să pape laptele meu. A fost hrănită prin gavaj, apoi seringă, apoi biberon și în cele din urmă am reușit să o pun la sân.

Când în sfârșit mi-au permis să stau lângă ea și să vorbesc cu ea și chiar să o iau de mână a fost mirific. Mi se părea fascinant și un lucru mare faptul că păpa laptele meu. Sentimentul în schimb era la polul opus față de zilele când nu am putut vorbi cu ea, nu o puteam atinge. Chiar la un moment dat știu că eram lângă ea și începuse să plângă și o vedeam cum se chinuie cu toate acele furtunașe și nu era nimeni lângă ea să se ocupe și m-am simțit atât de frustrată și de neputincioasă că efectiv m-a bufnit plânsul, moment în care a venit una din asistente și mi-a zis să merg în salon ca să nu mă simtă bebica agitată... Am plecat cu lacrimile împleticite și atunci în capul meu era doar faptul că vroiam să știu că sunt lângă ea și că luptăm împreună... Și mă gândeam la ea ce simte... de când a ieșit din burtică a fost mutată de colo colo, mâini care au întepat-o peste tot (mititica era vânăta pentru că i se spargeau vasele de sange foarte ușor) și nu simțea căldura mea sau măcar vocea. Ar fi fost un moment prielnic pentru a avea lângă ea o mică caracatiță.

Când am vorbit prima oară cu ea și am luat-o de mână, mi-a strâns degetul atât de tare încât m-am topit. Am simțit atunci tăria ei și tot ea mititica mi-a dat putere să rezist. În spital am stat în total 12 zile. Tati a văzut-o în seara când s-a născut câteva secunde și în ziua externării deoarece accesul pe secție era limitat. A evoluat încet și sigur.

Acum avem 2 săptămâni de când suntem acasă și deja a luat 400 grame în greutate. Mulțumim lui Dumnezeu că a depășit momentele critice. Sunt sigură că au fost și sunt cazuri mai grele decât al ei, dar se spune că Dumnezeu nu-ți dă mai mult decât poți duce. Multă sănătate prichindeilor și țineți minte mămici că prematurii sunt niște luptători!

2. Valentina Bogdana (România), mămică de fetiță (13.06.2015), născută la 6 luni

Într-o zi de 13 iunie 2015 la ora 10:00, după mult chin și un travaliu îndelungat, a venit pe lume puiul meu de om de 800 de grame și 34 de cm, a primit și o notă la naștere, nota 3. Doamna doctor încerca să o facă să reacționeze într-un fel și la un moment dat numa' am auzit un plâns ca a unui pui mic de pisoi... atunci doamna doctor mi-a spus "mămico, uite-te bine la ea, dar nu garantăm nimica!" Era toată neagră de vânăta ce era, când am văzut-o m-am întreat - oare așa va rămâne? Pfff, a fost un sentiment pentru care nu există cuvinte de a fi explicat... atunci au luat-o și au dus-o repede, nu știam unde, nu știam ce îi fac, nu știam nimica și nu înțelegeam nimica, nimeni nu avea timp să îmi explice nimica și nu știam unde să merg să întreb de starea fetiței, dacă trăiește sau nu...

Norocul meu a fost că la un alt spital unde fusesem internată cu sarcina (am avut hemoragie în timpul sarcinii), am cunoscut o mămică, care după naștere a fost transferată la un spital unde exista echipament și secție pentru copii prematuri. După 2 săptămâni am fost transferată și eu acolo, ne-am reîntâlnit, iar ea mi-a spus că seara când va duce lăpticul fetiței ei îmi va arăta unde pot obține informații. Abia atunci am reușit să o întreb pe doctoriță despre starea ei, la care aceasta mi-a răspuns "Mămico, de ce ai născut-o așa repede?" de parcă pe mine mă interesa să dau explicații în acel moment ce a fost și ce s-a întâmplat, când eu vroiam doar să îmi văd fetița... Apoi am primit echipament ca să pot intra la terapie intensivă și mi-au arătat unde este și așa mult m-am bucurat că avea o culoare rozalie! Însă uitându-mă la ea o vedeam cum e în agonie efectiv, nu voi uita niciodată cum se zbătea acolo în incubator, era atâta de micuță și plină cu păr, păr pe umeri, pe frunte, pe picioare... semăna chiar cu un pui de pisoi. Atunci am început să analizez ce se afla în jurul ei - era o listă lipită pe incubator cu nu știu câte feluri de medicamente, avea 2 fire lipite cu bandă adezivă pe piept, de la care i-au rămas cicatrici și în ziua de astăzi, la cât de fragilă a fost pielea, mai avea un fir pe sub pampers, o chestie de pompat manual... pfff nu înțelegeam mare lucru dar nu era de bine...

Dar chiar dacă ochii mei vedeau asta, sufletul mi-a spus din prima clipă că va fi bine, creștem și mergem acasă... Însă atunci abia a început greul, orele treceau, zilele treceau, starea ei nu a evoluat foarte bine deoarece avea o infecție în corp, abia i-au găsit un antibiotic ca să dispară infecția după o lună de zile... în acea perioadă abia așteptam acele 5 minute după masă, când puteam merge să ne vedem îngerașii și îi spuneam rugăciuni, vorbe calde și frumoase. În fiecare zi îi spuneam "mai e un pic și mergem acasă!"... dar mă simțeam oarecum vinovată pentru că acel pușin s-a transformat în 2 luni și jumătate, pe mine una m-a marcat tot ce s-a întâmplat în acele zile și nu voi uita niciodată acele momente de plâns, tristețe, agonie și așa mai departe.

Apoi am avut noroc că m-am întâlnit din nou cu mămica pe care o cunoscusem la celălalt spital și ușor, ușor ne-am împrietenit, iar după un timp a fost loc liber la ea în salon și m-am putut duce și eu. Astfel mi-a fost un pic mai ușor deoarece aveam cu cine să vorbesc, aveam în comun aceeași suferință... După o lună și ceva fetița a fost scoasă din terapie intensivă și mutată la "gradiniță", cum îi spuneau ei, deși se afla încă în incubator. Acolo a trebuit să o învăț să pape cu biberonul, o altă perioadă grea și cu multe eforturi. După o vreme am făcut control la ochișori și am aflat că va trebui operată la ambii, pentru că altfel avea să-și piardă vederea - alte momente grele și critice, pentru care am scăpat un "de ce Doamne, atâta greu?", dar m-am oprit, m-am liniștit un moment și mi-am zis "Doamne, dacă vrei să o iei la Tine, ia-o acuma, în timpul

operației, dacă nu, lasă-ne-o să ne bucurăm de ea"... Și Bunul Dumnezeu a avut grijă să fie totul bine și am trecut și peste acest hop în viață. Ușor, ușor micuța lua în greutate și era bine, iar după 2 luni și jumătate am plecat și noi acasă.

Când am coborat treptele spitalului am zis "Doamne, Ție îți mulțumesc că merg în sfârșit acasă" după 2 luni și jumătate în care Îl întrebam zilnic pe Dumnezeu oare când vom scăpa... În acea zi îi promisesem din nou fetiței mele că mai e un pic și plecăm acasă, și am fost tare mandră de mine ca mamă că m-am ținut de cuvânt și acel "un pic" s-a transformat în câteva ore...

Ar mai fi multe de povestit, aici am scris detaliile esențiale... astăzi avem 1 an și 7 luni (1 an și 4 luni corectat), aproape 10 kg, umblăm, totul este bine, supă, multe sedințe de terapie, doar că încă nu vorbim cuvinte, ci doar pe limba ei, însă cu ajutorul unui logoped vom face și acest lucru... Multă sănătate urez tuturor luptătorilor născuți prematur, dar și tuturor copiilor în general, avem niște minuni de copii care ne-au demonstrat și ne-au arătat de mici că pot ține piept cu viața asta, iar nouă, mămicilor, Dumnezeu nu ne va da în viață mai mult decât putem noi duce. Esențele tari se țin în sticlute mici!!

3. Gabriela (Luton, Anglia), mămică de Adam (15.12.2016), născut la 34 de săptămâni

Pe 15 decembrie 2016 la ora 13:14 a venit pe lume băiețelul meu la 34 de săptămâni, cântărind 2.354 kg, după mai mult de 24 de ore fără lichid și fără injecția de maturare a plămânilor. A avut scor APGAR 8, apoi 9, moașa l-a luat, l-a șters și l-a pus la pieptul meu. Era atât de mic că nici să plângă nu știa. Ne-am bucurat de cunoștință, apoi a venit doamna doctor cu analizele lui - glicemia extrem de scăzută, infecție în sânge și respirația neregulată. Ne-au dus pe toți 3 la NICU (unitatea de terapie intensivă pentru nou-născuți), unde am stat lângă el tot timpul. Acolo i-au legat aparatul de saturație, cel de verificat respirația și branula cu perfuzie de glucoză... din 6 în 6 ore primea și antibiotic pentru infecție, iar asistentele au fost extraordinare - mi-au explicat tot ce se întâmplă și ce urmează pentru noi, ne-au arătat bebeluși născuți la 28, 29 de săptămâni și ne-au asigurat că nu o să se întâmple nimic rău cu el. Ni s-a arătat cum se deschide și închide incubatorul și ne-au spus că nici un incubator din lume nu regleaza temperatura corpului ca pielea mamei, așa că mă pot duce oricând să stăm **skin to skin**.

Seara stăteam în salon și plângeam de dorul lui, toate mamele aveau bebelușii cu ele. Când a venit asistenta la rond și m-a văzut așa, a spus că mă pot duce la el indiferent de ora, apoi am stat o zi și o noapte nemișcată lângă el, timp în care am învățat să îl îngrijesc, să îi iau ph-ul, să îi dau să pape prin tubuleț și tot ce avea el nevoie. După 3 zile a trebuit să plec din spital, dar mă duceam să îl vad de 2 ori pe zi câte 2 ore, 2 ore și jumătate.

În ziua în care am fost externată el a făcut icter în formă severă, a stat sub lampă cam 3 zile, timp în care a fost mutat din incubator în pătuț, s-a adaptat extrem de repede, iar în a 6-a zi am început să îl hrănim la biberon și, spre surprinderea tuturor, a acceptat imediat și se hrănea bine. A 7-a zi noaptea la 9 a venit cu noi acasă... am fost speriată și mai apoi mândră pentru că e un copil brav și puternic, și le mulțumesc pe această cale asistentelor și doctorilor de la NICU SPECIAL CARE UNIT. Nu am să uit niciodată cât de mult ne-au ajutat și susținut moral, sunt niște minuni de oameni care salvează copiii născuți prea devreme, prea mici și prea bolnavi!



Prima zi de viață a bebelușului Adam, care acum are 7 săptămâni și 4.3 kg

4. Ana (Verona, Italia), mămică de gemene, Iulia și Gabi (07.06.2016), născute la 34 de săptămâni

Pe 7 iunie 2016 la orele 05:15 și 05:16, după 6 ore de contracții neregulate în incinta Spitalului Universitar "Borgo Trento" Verona, Italia, sau născut fetele lui mama la 34 săptămâni cu 2415 g, respectiv 2400 g și 43 cm ambele. S-au născut prin cezariană deoarece erau gemene univiteline, au reușit medicii să-mi administreze doar o injecție de dexta pentru maturarea plămânilor, am văzut cum le-au extras, am auzit însă plânsetele lor abia după 10 minute, cred eu, mi le-au arătat pentru o secundă... Am reușit să o sărut doar pe Iulia, Doamne cât de rău îmi părea că nu am sărutat-o și pe Gabi, căci de îndată au fost puse în incubatoare și transferate în secția de terapie intensivă. Deoarece Iulia nu respira bine, avea saturația mică, ambele au fost conectate la oxigen.

Eu am rămas în sala postoperatorie pentru alte 20 de ore de chin, am avut o hemoragie masivă ce nu se mai oprea, eram epuizată de cele 6 ore de contracții. Fiind prima cezariană, nu știam că este atât de dureroasă, mai ales că anterior mai făcusem de două ori chiuretaj fără anestezie, cu acordul meu desigur. Îl rugam pe Dumnezeu să se termine toate odată, dar cea mai grea era așteptarea veștilor despre fetite. Cum soțul meu nu era lângă mine, iar mama mea nu avea acces în secția de terapie intensivă, toți îmi spuneau să aștept doctorul de la neonatologie care îmi va răspunde la toate întrebările. Am avut însă noroc de o asistentă medicală care a acceptat să meargă până în secție să le fotografieze, așa mi-am văzut eu pruncii prima oară, singure și neajutorate în incubatoare.

Eu am mers să le văd după 48 ore de la naștere, tare grea a fost așteptarea. Am avut norocul să fiu internată într-un salon pentru mame care alăptează, deci după ce am fost externată de la obstetrică, am avut parte de niște asistente de aur, care m-au învățat cum se scurge corect laptele, masaj pentru stimulare și multe altele. După 4 zile de terapie intensivă, fetele au fost transferate în seria neonatologie, unde au stat încă 2 zile în incubator, după care au fost mutate amândouă într-un pătuț. Din acea clipă nu am mai fost limitată în timp, puteam să vin când vroiam și să plec când vroiam. Mă străduiam din 3 în 3 ore să storc laptele, apoi să-mi hrănesc singură copilășii, inclusiv noaptea îmi puneam deșteptătorul, așa am făcut timp de alte 2 săptămâni.

Apoi într-o zi ploioasă de duminică am mers acasă. Acum avem aproape 8 luni, 8 kg fiecare și 68 cm în înălțime.

5. Angela (Bistrița), mămică de fetiță

O să încerc să vă spun și eu povestea noastră... Într-o dimineață între Crăciun și Anul Nou am început să sângerez, am sunat la 112 și a venit salvarea după mine. Eram foarte speriată, știam că e ceva grav, aveam și febră și nu mă simțeam deloc bine/ Am ajuns la spital, unde m-au pus la ecograf și mi-au spus că o să am o fetiță. Era pentru prima dată când s-a văzut ce era, eram foarte fericită, mă rugam în gândul meu întruna să fie bine... au început contracțiile și mi s-au făcut câteva injecții cu Nospa. Văzând că mă tot dilatez și că bebe vrea să vină, m-au trimis cu Smurd-ul la spitalul județean Bistrița, pentru că era nevoie de cezariană, iar spitalul în care mă aflam nu era dotat cu cele necesare.

Bun, ajungem la Bistrita, îmi face internare și din nou injecții, dar bebe a vrut să vină pe lume la 4 dimineața, astfel că medicul a decis cezariana de urgență... mi-a făcut anestezia, fără efect însă... după care m-au pus să semnez și m-au adormit complet... m-am trezit când îmi dădeau palme... am întrebat de fetiță cum e... o asistenta se făcea că nu mă aude... îmi ziceam "cred că nu m-a auzit". Vine o altă asistentă, o întreb același lucru, îmi răspunde "ai o fetiță frumoasă!" și pleacă fără a mai aștepta să întreb ceva... După câteva ore am fost dusă în salon... Acolo fiecare mămică era cu copilul lângă ea, așa că am început să plâng... Toate pătuțurile aveau câte un bebe, numai al meu era gol...

Nu trece mult timp, că vine o doctoriță cu asistente după ea și mă întreabă "mă, tu ai copii?" la care eu "da!". "Atunci bine" a răspuns ea. "Trebuie să chemi preotul să îi faci botez fetiței că e în stare gravă, nu o mai duce mult". Eu am răspuns "dar nu se poate să moară"... Am rugat atunci o asistentă să mă ducă să o văd, în gândul meu mă rugam să nu mi-o ia Dumnezeu, dacă mi-a dat-o, să o țină în viață... plângeam întruna, toată lumea se uita la mine... am ajuns la fetiță, era într-adevăr în stare foarte gravă, făcuse crize de epilepsie, burtica era foarte umflată, nu respira singură... a doua zi am rugat-o pe doctoriță să o transfere la Cluj, mi-a răspuns că nu se poate, are septicemie și nu o mai duce mult. Avea tratament și cu insulină, știam că e grav dar mă gândeam că am un Dumnezeu care a făcut lumea, și ei îi poate da sănătate... însă nu a vrut să o timită la Cluj sau în altă parte... plângeam non-stop fără oprire. Între timp, s-a făcut schimb de ture, a intrat o altă doctorita tânără, pe care am rugat-o din toată inima dacă poate face ceva pentru fetita mea. Mi-a răspuns "nu știu, să sun să văd dacă o primește cineva"... O, ce fericire pe mine, căci vine după o jumătate de oră și îmi spune că vine Smurd-ul de la Cluj după ea. Eram foarte bucuroasă, dar în același timp și foarte speriată, căci era noapte.

A venit Smurd-ul, m-au pus să semnez câteva acte, nici nu știu ce am semnat, căci nu mă puteam opri din plâns... Au pus-o într-un incubator special, iar eu nu îmi puteam lua ochii de la ea, mă gândeam să nu fie cumva ultima dată când o văd vie, apoi au luat-o și au plecat...

Era revelionul, toate mămicile erau cu bebe lângă ele, eu rămăsesem fără, dar în același timp mă gândeam că Dumnezeu e cu fetița mea... au trecut câteva zile, fetița era la Cluj, eu în spital, nu eram bine deloc, mă simțeam foarte rău...

Mi-au dat totuși drumul acasă, unde odată ajunsă, tot rău îmi era, aveam și febră, eu credeam că e de la plâns sau de la operație... în acest timp, au anunțat de la Cluj prin medicul de familie că fetița are un microb în sânge (listerioză), și că eu aș avea același microb, deci să merg de urgență în spital să fac tratament.

Au fost zile de coșmar, fetița era tot în stare gravă la Cluj, eu în alt spital în Bistrița... Așa au trecut zile și nopți foarte grele, neputând să îmi văd fetița, apoi am avut reacții adverse de la prea mult medicament cu scopul de a omorî microbul, de am crezut că voi pleca și eu...

Dar Dumnezeu a fost cu noi și, după câteva săptămâni am putut în sfârșit să merg să-mi văd fetița din nou... am ajuns la Cluj, doctorița ne-a primit respectuos, foarte amabilă și ne-a povestit totul despre fetiță - că în Bistrița o tratau pentru o boala, când ea avea de fapt altă boală... a făcut hemoragie de gradul 3 și multe alte complicații... așa au trecut 63 de zile de spitalizare, timp în care am reușit să-mi văd fetița doar de câteva ori... Dar Dumnezeu a fost cu noi!!!! Acum îi mulțumesc în fiecare zi!

6. Andra (Roma, Italia), mămică de Darius Gabriel (01.01.2015)

Eu am născut la 34 de săptămâni și 3 zile la spitalul Cristo Re din Roma. 1 ianuarie 2015. Darius Gabriel. 2010 grame.

Nu aveau aparatura necesară pentru a efectua toate testele, neștiind cauza nașterii premature, așa că mi l-au transferat (înainte să mă externeze pe mine) la San Camilo. Unul din spitalele cel mai bine dotate în ceea ce privește TIN (terapie intensivă).

Tatăl său bătea jumătate de oră ca să ne vadă pe amândoi. Timp de două zile eu nu l-am văzut pe băiețel decât în poze. La San Camilo au fereastră către TIN, dar culmea, făceau renovări și toată zona era închisă publicului... așa că așteptam câte 3 ore, să pot petrece o oră cu el.

Nu era conectat la nici un fel de aparate pentru că respira singur, neavând altfel de probleme. Exista doar un fir legat la picioruș ce îi măsura saturația și bătaia inimii... Câteodată îl găseam înțepat și bandajat pentru că-i făceau în fiecare dimineață analize de sânge... Mi-l scoteau din incubator pentru skin to skin... Să simtă conexiunea cu mami a lui... În primele 2 zile nu l-am ținut în brațe deoarece îi dădeam cu biberonul lăptic și apoi îl așezam pe burtică pentru că dădea totul afară. Vreau să spun că nici nu aveam curaj... Adormea în 3 secunde. Mă certau asistentele că nu-l trezeam să pape... La sân, nu mai spun, nici nu vroia să audă...

Acum ce să zic... a fost groaznic... erau diferite secții, în funcție de problemele bebelușilor... Al nostru a fost printre cei norocoși... Mi se rupea sufletul când trebuia să-l așez iarăși în incubator și să plec... Nu știu când trecea ora aia... Rămânea acolo singurel... Nici nu mai mergeam acasă... Intrarea era o dată la 3 ore, doar mămicile sau doar tăticii, pe rând. Pe la 17:30 puteam să intrăm amândoi împreună... 30 de minute... Toate scaunele, băncile și scările de pe la spital le-am șters de praf. Mergeam dimineața (la 6 era prima intrare) și la 22:00 ultima. Când plecam acasă... să dormim, să ne spălăm etc... îmi era groază să răspund la telefon, să nu primesc vre-o veste proastă. Ce mi-a plăcut e că seara sunau asistentele să întrebe dacă venim unul din noi la masa de la 6, că dacă nu, le dădeau ele lăpticul. Țin să precizez: lapte de-al meu sau al mamelor donatoare, nu praf! Cam asta e pe scurt povestea noastră... 16 zile de neuitat...